

Hou het zoals het nu is: inzage op verzoek, onder strikte voorwaarden; onderzoeker moet familie zijn of toestemming hebben van familie. Ook anderen zouden onder diezelfde strikte regels toegang kunnen krijgen. Dat recht mag helder worden geformuleerd, binnen het al bestaande kader.

We hebben het hier over een privacygevoelige database. Privacybescherming is steeds belangrijker geworden en haatzaaien neemt toe, ook online, en het is onverantwoord om deze archieven onbegrensd openbaar te maken.

Er is reëel risico dat onschuldigen aangevallen worden op basis van geopenbaarde documenten. De inhoud is vaak juridisch complex en omvangrijk: velen missen kennis om dit correct te interpreteren. Zo worden onvrede en haat onnodig gevoed, en informatie misbruikt door wie maar wil, tegen wie dan ook — zelfs tegen mensen die slechts dezelfde achternaam dragen als vermeende daders.

Publiceren is tegenwoordig een kwestie van seconden. Maar of beschuldigingen kloppen, blijkt pas later — en zelfs als ze onjuist blijken, kan iemands naam en eer voorgoed beschadigd zijn.

Hoewel openbaarmaking van deze informatie een hoger doel dient, heiligt dat doel niet elk middel. Volledige openbaarheid is in deze tijd te ondoordacht, te grof. Het past niet meer bij een wereld gedomineerd door sociale media en snelle oordelen. Onbegrensde openbaring kan ernstige gevolgen hebben voor een brede groep mensen: nabestaanden van daders, van mogelijke daders, van onterecht beschuldigden — alle denkbare variaties van fouten en vergissingen.

En ook nabestaanden van slachtoffers lopen risico. Er wordt iets aangeraakt wat het waard is om te tonen, maar niet op een slordige en grenzeloze manier. Slachtoffers kunnen ongevraagd in het publieke domein belanden, terwijl hun families dat niet willen en kunnen daar niets tegen doen. De pijnlijke geschiedenis van een familie kan zo zomaar online worden gezet — ongevraagd, onbeheersbaar, onomkeerbaar.